Medet!

PAZAR ve ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
Halk hizmetinde siyasi mizah gazetesi
Yıl: 1 — Sayı: 4 3/Mayıs/1950 Çarşamba
İdare: Çemberlitaş, Cami Sokak No: 59 - İstanbul. Tel: 21131
Dizildiği ve Basıldığı Yer: Osmanbey Matbaası
Fiyatı: 10 Kuruş
Kurucusu: AZİZ NESİN
Sahibi ve bu sayıda yazı işlerini fiilen idare eden:
MEFKÜR DEMİRAY
Abone: Yıllığı 900. Altı aylığı: 450. Üç aylığı 240 kuruştur.

MARKOPAŞA, MERHUMPAŞA, MALÛMPAŞA, ALİBABA, YEDİSEKİZ HASANPAŞA, OKUZ MEHMETPAŞA Gazetelerinin devamıdır.

Oy Şemsettin Şemsettin Sen İşleri Gevşettin!

Sayın Başbakan!

İşin doğrusu gelenler gidenleri, her zaman bu halka arattı.

«A« dan «Z» ye kadar bozuk olduğunu itiraf eden Refik Saydam, bugün mücadele ettiği anti — demokratik kanunları yapan Celâl Bayarı arattı.

Varlık vergisi ile, şiddet politikası ile ortalığı kasıp kavuran Saracoğlu, Refik Saydam'ı arattı. Yedi Eylûl kararları ile, Sıkıyönetim baskıları ile hepsinin üstüne tüy diken Recep Peker, Saraçoğlunu mumla arattı.

Bir Sfenks sessizliği ile, kokup bulaşmadan duran Hasan Saka Recep Peker'i arattı.

Sonra sıra, zatıdevletlerine geldi. Elhak, siz, sizden evvvelkileri aratmadınız. Çünkü sizden evvelkiler, kırılmıyacak rekorlar kırmışlar, yıkıp perdeyi virân eylemişler, eskileri aratacak size bir şey bırakmamışlardı. Bu bakımdan şansınız yok!.

Hoş zatı devletlerinin, bizim takdirlerimize ihtiyaçları yok ya... Yine sizden evvelkileri aratmadığınızı söylemek bir vicdan borcudur.

İstanbuldaki son irtica olayları sizi üzmüş, üzer zahir ve bu üzüntü ile gazetecilere şöyle buyurmuşunuz:

«Biz, bu hâdisenin bu kadar şumûllü bir mahiyet alacağını tahmin etmemiştik. Bu vak'alar gözümüzü açtı, daha çok dikkatli ve tedbirli olmamız icabetiğini bize gösterdi.»

Halbuki tahmin etmeniz lâzımdı. insan Aksaray - Beyazıt tramvayına binerse Paris'e gitmez. Bu sizin bindiğiniz kağnının ilk durağıdır. Bu işi gevşek tuttunuz Başbakanım. gevşek!..

Hele bir de «Papucu Büyük» Hazretlerinin türbesini açın, hele Valiler Mahmut Makal'ları de liğe tıkmakta devam etsin, hele imam hatip mektepleri açılırken orta öğretim paralı olsun, hele Amerikadan naylon dona kadar getirip te Türk işçisinin eli böğründe kalsın, hele bir yandan traktör getirtip, bir yandan istihsal münasebetlerini bu makinelere uydurmayın, yani köylünün elindeki bir avuç toprağı da bankalar ve ağalar kapsın, o zaman son durakta, Zatı Devletlerine saygılarımızı sunarız Başbakanım..

D. Parti Diktatörlüğü

Halk Partisinin çeyrek asırlık diktatörlüğünden kurtulmak için, denize düşenler, Demokrat Partiye sarıldılar.

Şimdi görüyoruz ki, Demokrat Parti, diktatörlük işinde, Halk Partisi ile idrar yarışına çıkmıştır.

Demokrat Partinin mahallî teşkilâtı tarafından seçilen adayları, Parti merkezi listeden silmiş! Mahallî teşkilâtın oy ve düşünüşüne, merkezin saygı göstermesi, demokrasinin ilk şartıdır. Bir partinin merkez heyeti, mahalli teşkilâtını yukardan aşağıya doğru yürütmeğe çılışırsa, o parti ancak Führerlerin, Duçe'lerin Partisi olur!.

Türk Medeni Kanununa göre, hiç bir Cemiyet, kanun ve nizamnâmenin kendisine tanıdığı hak ve selâhiyetin dışında kendinde bir hak bulamaz..

Demokrat Partinin iç tüzüğünün 20 nci maddesi aday listelerinin yapılışında, merkez heyetinin selâhiyetini belirtmiştir.

Demokrat Partinin, iç tüzüğü dışında. kendisinde selâhiyet bulması. Duçe'lik ve Führer'lik ruhunun. Demokrat Partide hortladığını gösterir.

«Böyle gecenin hayr umulur mu seherinden?»

C.H.P. nin Seçim Beyannamesi

C. H. P. 1950 MİLLETVEKİLİ SEÇİMİ BEYANNAMESİ

14/Mayıs/1950 günü, Türk seçmenleri, dört yıl daha koltuğumuzda rahat ettirmek için bizi seçmeğe mecburdurlar. Tecrübelerin gereklı kıldığı değişikliklere göre, çaktırmadan kazık atmağa devam edeceğiz.

KOLTUĞUN TAKVİYESİ

1 — Vatandaşlar her türlü haklarından, can mal ve mülkünden emin olmak için, vatandaşın; canını, malını, mülkünü ve hakkını alıp, biz kendi malımız, kendi mülkümüz, kendi canımız gibi muhafaza edeceğiz.

2 — Elâleme karşı, **çok parti** numarasını oynamak için, yeni düzme partiler çıkaran kuluçka makineleri alacağız.

3 — Sıkı Yönetim gibi **Halkçılık**, Varlık Vergisi gibi **Devletçilik**, Gazete kapamak gibi **İnkılâpçılık**, Emniyet Müdürlüğünde işkence etmek, Senirkent hâdisesi, kurşuna dizilen 33 vatandaş gibi **hüririyet**, Af yapmamak, Basın Kanununu daha ağırlaştırmak gibi **demokrasi** yo yolundan hiç kimse bizi ayıramıyacaktır.

EN BAŞTA KÖYLÜ

Yirmi yedi senedir olduğu gibi, yine **köylü efendimizdir.** Köylülerimizi medenî hayata kavuşturmak için, hepsini buz dolabı almağa mecbur edeceğiz.

Köylerimizi suya kavuşturmak için yanlış barajlar yaparak seller içinde bırakacağız.

Efendimiz köylünün bir an evvel toprağa kavuşması için elimizden geleni yapacağız, hatta icabederse Amerikadan toprak ithal edeceğiz.

YOL DÂVASI

Seçimden seçime uğradığımız yerlere giderken, otomobil içinde sarsılmamamız için, icabeden yolları yapacağız ....
.... Uzun lâfın kısası, biz sizin başınızda dört sene daha ekşiyeieğiz!!

Tebliğ

Demokrat Partiden tebliğ edilmiştir:

Partimiz teşkilâtı olan iller tarafından gösterilen adayları silip, yerlerine Merkezce başka adayların kayırılması, bazı densizler tarafından tüzüğe aykırı sanılmaktadır.

Hak, adalet, müsavat, uhuvvet, insanlık, hürriyet ve demokrasi namına tüzük, müzük, ... dinlemediğimiz, bütün partililere tebliğ olunur.

Behçet Kemal Çağlar

Behçet Kemâl Çağlar, Halk Partisinden istifa etti. Behçet Kemâl, mebusluktan istifa etti. Behçet Kemâl, Demokrat Parti adaylığından istifa etti.

Behçet Kemâl'in bir şeyden daha istifası gerektir ama, bilmem aklına gelir mi?

Geçmiş zaman olur ki, Hayali metelik etmez

CANLI TÜKRÜK HOKKALARI

Milâttan evvel Dördüncü asırda «Sıragüz Tiranlığı» nda bulunan «İkinci Deni» çok tükürürdü. Fakat, tükürdüğü hiç yere düşmezdi: Çünkü; o tükürdükçe dalkavukları yüzlerini uzatırlar:

— Aman Efendimiz... müsaade buyurun da yüzlerimizi yıkıyalım! derlerdi..

*
* *

KEYFE GÖRE İŞLEYEN SAAT

Fransa Kralı (Ondördüncü Lui) nin karısı Kraliçe (Mari Terez) bir gün saray erkânından birine saatın kaç olduğunu sormuş ve şu cevabı almış:

— Kaç olması irade ve hangi saat tercih buyuruluyorsa, işte o eşref saatteyiz, Haşmetmaap...

*
* *

BİR DALKAVUĞUN FELSEFESİ

(Ondördüncü Lui) nin öldüğü gün, dalkavuklarından biri, insanların faniliği hakkındâki fikrini şöyle ifade etmiş:

— Kıral bile öldükten sonra artık dünyada kimsenin baki kalmayacağını kabul etmekten bşaka çare kalmıyor.

Biraz daha ağır

Gazetenin her sayısını çıkarınca, topladığı ilgiyi, yahut ilgisizliği anlamak için eşe dosta, tanıdık tanımadık herkese sorarım:

— Nasıl buldunuz gazeteyi?

Bu sefer de sordum. Hemen bir çoğu, daha ağır, şiddetli olmasını istediler. Hakları yok değil!... Bu yapılan edilenlere, bizim yazdıklarımız elbette çok az. Ne yaparsın, neylersin ki. kazın ayağı öyle değil!...

Anlaşılan sevgili okuyucuların bir kısmı, bizim gazetede, haftada iki defa buğa güreşi seyretmek istiyorlar. İyi ama, karşımızda azgın buğa, beş on azgın buğa olsa, evvel Allah haklarız. Ne çâre ki, buğadan da beter...

İşte o l s e b e p t e n ara sıra böyle hakkanıyoruz ya!..

5 inci SAYIMIZ PAZAR GÜNÜ ÇIKIYOR!

Kız Hocanın Penbe Donu

Köy kahvesinde duyduklarım No. 2

Bir genç köylü, elindeki gazeteyi evvelâ içinden okuyor, sonra da kendi anladığı gibi havâdisleri kahvedekilere anlatıyordu. Kar fırtınası çok şiddetlendiği için, üç gün dışarı çıkamamıştık. Vaktimizi, kahvede köylülerle konuşmakla geçiriyorduk.

Okuduğu gazeteyi, köylülere anlatan delikanlı enteresan bir tipti. Yanı başında oturan ihtiyara sordum.

— Ona «Zındık Veli» derler, dedi.

Askere gidip geldikten sonra, köylü ona « Zındık » lâkabını takmış. İhtiyar:

— Eskiden iyi bir çocuktu.. sonradan nasıl böyle azıttı, anlıyamadık, -diyor-, babadan atadan bilip inanmığımız ne varsa, hepsine (yalan!) diyor. Öyle de dilli ki, tövbeler olsun insanı inandırıyor da...

Zındık Veli ile ahbablığa başladım. Ona, evvelâ:

— Niçin gazeteyi herkese doğrudan doğruya okumuyorsun da anlatıyorsun?. diye sordum.

Cevabı beni hayrette bıraktı:

— İki çeşit gazete var, dedi, biri sizin gibi kravatlı beylerin okuduğu gazete, öbürü de sözüm ona bizim gibi çarıklılar için... Çarıklı gazetelerini de çıkaranlar, yine kravatlı beyler olduğu için bu işi bizimle alay eder gibi yapıyorlar.

— Anlıyamadım, Zındık Veli? O, kendisine «Zındık» denilmesine kızmıyordu.

— Yani -diye izah etti.- Hani zengin bir adam olur da, şu fakirler nasıl yaşıyorlar, diye canının sıkıntısından fakir mahallelerini ömründe bir iki defa gezmez mi? İşte gazeteler de öyle.. Asıl bize öbürlerini okumak lâzım.. Onları da anlıyamıyoruz. Sanki Arapça yazıyorlar.

Gazetede gösterdiği yeri okumağa başladı:

— 31 (A. A.) — Ne demek bu?. 30 (A. P.) — Bu ne demek? Şu lâfa bak: New - york'ta intişar eden New - york Herald Tribune, gazetesinin verdiği bir habere atfen... Bu lâflardan hiç birini anlamıyoruz ki..

Lâfa kulak veren ihtiyar:

— O yazıları yazanlar da anlamıyor, sen meraklanma Zındık, dedi.

Zındık Veli, devam etti:

— Ben okumasını askerde öğrendim. Benim çocukluğumda köydeki bu mektep yapılmamıştı. Ben askerden gelince «Haydi bir mektep yapalım!» diye zorladım. Elbirliği ile mektebi yaptık. Valıye; «Biz mektebi yaptık, siz de hocayı gönderin» diye yazdık. Üç sene bekledik. Hoca gelmedi.. Sonra biz para ile bir hoca tuttuk. Çocukları doldurduk. Muhtar buna içerledi. Çünkü bu işler onun vazifesi... Ben yapınca, muhtar hükûmete ihbarlamış! Muhtarlık mühründe gözüm var sanmış, jandarmalar mektebi bastı. Çocukları kovdular, hocayı, beni daha iki üç kişiyi kattılar önlerine kasabaya götürdüler. Bir ay sorgu, sualsiz hapishanede kaldık. O sırada, köyde tahkikat yapmışlar. En sonu sorguya çektiler:

— Siz devlet içinde devlet mi kuruyorsunuz?

Ne sorduklarını arkadaşlar anlamıyordu. Hoca ile ben biraz anlar gibi oluyorduk.

— Haşa! diye cevap verdik.

— Öyle ise, ne diye başınızdan büyük işlere kalkarsınız

Bizim arkadaşlardan birine döndü:

— Söyle bakalım, Mektep açmak kimin vazifesi?.

Kendisine sual sorulanın gırtlağı bir kaç defa indi kalktı, cevap veremedi.

Sonra, başkasına döndü:

— Sen söyle... mektep açmak kimin vazifesi?

Kaçamak bir bana baktı, göz ucu ile bir hocaya baktı, bizden imdat gelmeyince:

— Milletin vazifesi! diye bağırdı.

Askerlikte olduğu gibi:

— Aferin! diyeceklerini zannetmişti. Halbuki suratını ekşiten adam, öbürüne sordu:

— Kimin vazifesi?.

— Halkın vazifesi..

— Sen söyle kimin?.

— Köylünün...

— Ahalinin...

— Söyle diyorum, kimin vazifesi?.

Bu şiddetli sual karşısında, büsbütün şaşıran arkadaşın aklına, üstüne vazife yükletilecek **köylü, halk, millet** ve **ahali**den başka bir şey gelmediği için:

— Hiç kimsenin vazifesi değil besbelli... dedi.

— Nasıl, hiç kimsenin vazifesi değil mi?. —

— Öyle ya... Eğer birinin vazifesi olsaydı, şimdiyedek yapılırdı. Köy kuruldu kurulalı, mektep yapılmamış!!.

Ona:

— Çok bilmiş! diye bağırdı.

Bana döndü:

— Sen söyle elebaşı! Kimin vazifesi?...

Doğrusu, ben de şaşırmıştım! Ama, adamın suratından bu vazifenin bizim olmadığını anlamıştım:

— Bizim vazifemiz değil! dedim!...

— Madem öyle, mektep senin ne üstüne vazife?.

— Bir cahillik ettik!.

— Mektep yapmak, dedi, hükûmetin vazifesidir.

Ağzımızı arıyor, bizi tongaya bastıracak zannettik. Hep bir ağızdan:

— Haşâ.. haşâ!! diye bağırdık, o nasıl söz o?. Estağfurullah, biz varken hükûmete vazife mi düşer?.

— Şunlara bak hele! Hükûmetin vazifesi diyorum size!.

— Kabul etmeyiz!!

Bizi tekrar içeri attılar. Sonradan öğrendik ki, hükûmetin mekteplerde okutmak için, kendi programı varmış.. Ondan başka, öyle her önüne gelenin mektep açması yasakmış!.

Öbürlerini salıverdiler. Kabak benim başıma patladı. Ondan sonra, bu işlere artık karışmadım..

Bir sene sonra köye mühendisler geldi. Mektebi gezdiler: «Yıkılacak!» dediler.

— Neye?. diye sorduk.

— Tehlikeli... Çocuklar içerde iken yıkılır, plânsız, usulsüz yapılmış... Dedik ki:

— Bizim evlerin de plânı yok! Anlatamadık..

Emir çıktı, mektebi yıktık.. Bu sefer köylü bana düşman oldu. Muhtar da kışkırttı, arkama düştüler:

— Bu işler hep senin başının altından çıktı! diye beni vuracaklardı..

Altı ay kasabada saklandım. Sonra alıştıra, alıştıra tekrar köye geldim. Üç sene evvel hükûmet bir emir gönderdi:

«— Köyünüze mektep yapacaksınız! »

O yıl yine kıtlık olmuştu, köylüde para yoktu. Dedik ki:

— Kasabada, şehirde mektepleri hükûmet yaptırıyor, bizimkini de hükûmet yapsın!

Olmaz dediler, mektebi yapmak şehirde hükûmetin, köyde köylünün vazifesi, Kanun var!

— Öyle ise para verin! dedik.

— Veremeyiz! dediler.

Yalnız bir plân verdiler. O plâna göre, mektebi yaptık. Ertesi sene, on sekiz yaşında bir kız gönderdiler, mektep hocası imiş!! Köyde daha böyle karı hiç görülmemiş. Bizim karılar şalvar giyer. Onun entarisi, dizinin üstünde.. Kız hoca dışarı çıktı mı, delikanlılar, rüzgâr üfürsün de hocanın etekleri uçsun diye dua ediyor. Kız hocanın geldiği iyi oldu. Biz mektebi açtığımız zaman yirmi beş talebe bulamamıştık. Kız gelince, köyün delikanlıları mektebe koştu, mektep adam almaz oldu. Bıyığı yeni terlemiş delikanlılar artık tarlayı davarı, işi gücü bıraktı. Hattâ nüfusunu küçülten bile oldu Derken kız hocayı birbirinden kıskanmağa başladılar. Kızın bir şeyden haberi yok!. Bir gün delikanlılar oturmuş, konuşuyorlarmış. Birisi:

— Dün demiş, ben kız hocanın donunu gördüm.

Kız hocaya abayı yakanlardan birinin bu lâf namusuna dokanmış:

— Sus ulan, namussuz, demiş, ben dururken sen kim oluyorsun ki, kız hocanın donunu göresin!... Öbürü:

— Vallahi de billâhi de gördüm, işte şu avucum kadar, yazmadan küçük hem de penbe renkli... Başka biri:

— Ohooooo, demiş, sen kız hocanın donunun birini görmüşsün, ben beyazını, yeşilini, kırmızılısını da gördüm..

Gözlerini kan bürüyen kıskanç âşık:

— Nerde gördün ulan! diye bağırmış.

— Anlatayım ama, kimseye söylemeyin.

Mektebin tatil olduğu gün, kız hoca çamaşır yıkıyor.. Çamaşırlarını da bahçeye, ipe asıyor. Donları, gömlekleri rüzgârda öyle bir şişiyor ki... Karşısına geçip yatıyorum. Sonra altından geçiyorum.

Kıskanç âşık:

— Ulan, demiş, bundan sonra kız hocanın donunu seyredenin canına kıyarım.

İlk sözü açan delikanlı,

— O da bir şey mi yani, demiş, ben kız hocanın donunu kıçında gördüm.

— Ne? kıçında mı?

— Elbette ya... Mektepten eve giden yol kenarı yok mu, her akşam oraya uzanıyorum, dün rüzgâr savurdu. Kız hocanın entarisi başına geçti.

Artık bu kadarına dayanamıyan kıskanç delikanlı, bıçağını çektiği gibi karşısındakinin kalbine saplamış.

Zındık Veli «Şimdi, dedi, delikanlı hapiste yatıyor. Mahke me idamını istedi. Bakalım temyiz bozacak mı?

— Peki, kız hoca ne oldu? diye sordum:

— Talebelerinden dördü bir oldu, kaçırdı. Sonra da artık kız hoca dayanamadı, o da kaçtı köyden.»

Geç vakit kahveden ayrıldık. Sabaha kadar Zındık Velinin anlattıklarını düşündüm. Uyuduğum zaman da, kız hoca nın penbe donu rüyama girmişti.

Ve Elhasıl

Gezdim yurdu baştan başa
Başım vurdum taştan taşa
Sözüm sana değil hâşâ

Sâyenizde bu memleket
Baştan aşağa .... künet

* * *

Pencere yok almaz hava
Getirdiniz halkı tava
Çitten duvar, tezek sıva

Sayenizde bu memleket
Baştan aşağa .... künet

* * *

Varsa yoksa mülkü tezek
Yeter nutkun bre zevzek
Ahvalimiz şöyle çizek:

Gidip görün bu memleket
Baştan aşağa .... künet

* * *

Yağ, gaz, şeker nedir bilmez
Sabun yoktur yüzün silmez
Hürriyet var, lâf edilmez

Sâyenizde bu memleket
Baştan aşağa .... künet

* * *

Nedir halkın serencamı?.
Bağladınız haraca mı?.
Duymaz sözüm gâvurca mı?.

Ve elhasıl bu memleket
«A» dan «Z» ye .... küne!.

ŞÜPHELİ ÖLÜM!

Yeni Sabah gazetesinin verdiği bir habere göre, intihar etti diye ilân edilen, Ankara Valisi Nevzat Tandoğan'ın ölümü şüpheli imiş!.

Halk Partisi, 1946 seçimlerinde; «— Baskı yapacaksın, seçimde yolsuzluk yapacaksın! Diye, emir vermiş. Bu yüzden o zaman C.H.P. nin Ankara Müfettişi olan Kemal Satır'la aralarında şiddetli tartışma olmuş. Nevzat Tandoğan kendisine zorla yaptırılmak istenilenleri reddetmiş!.

İşte ölüm, bir telefon konuşmasından sonra oluyor.

Nevzat Tandoğan seçimden 12 gün evvel ölüyor. Ölümünden bir gün evvel de Vekâlet emrine alınıyor.

Yeni seçimlere de 12 gün kaldı. Bakalım, bu sefer hangi valiler yolcu!.

İDDİALI BÜYÜK GÜREŞLER

Fuad Köprülü ile Şemsettin Pelvan arasında

Radyoda Okuyan: Muhteşem Öksüzcü

DİKKAT: İsimde tashih hatası olmamasına son derece dikkat edilmiştir.

— Allo, allo, burası Spor ve Sergi Sarayı!

Karşınızda kekeliyen Muhteşem Öksüzcü'dür..

Sayın dinleyiciler,

Günlerdenberi beklenen Fuat Köprülü ile Şemsüddin Günaltay arasındaki iddialı güreş şimdi başlıyacak. Salon tıklım tıklım.. Biliyorsunuz, bütün dünya spor âlemi bu maçla ilgileniyor.

Bu maçın galibi, millî takıma seçilecektir. Fuat Köprülü, eski bir kurt, fakat fazla sigara içtiğinden tık nefes olmuş Şemsüddin'e gelince eski bir yağlı güreşçi olan Şemsüddin, hızlı bir pehlivandır. Yalnız son zamanlarda içi geçtiğinden kuvvetli el enselere gelmiyor. Çekirdekleri sallanıyor.

İşte Şemsüddin pehlivan göründü. Kasıla kasıla geliyor. Ustünde bir peştemal var.

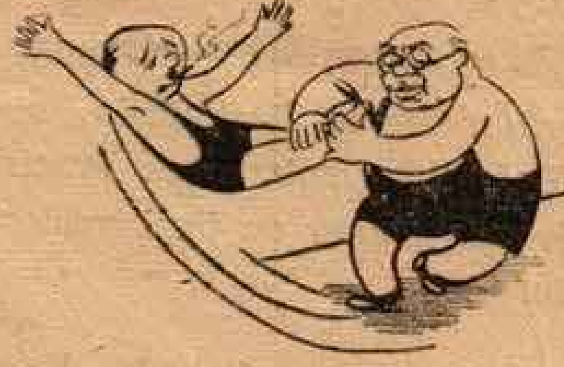
Şimdi mindere yeliyor. Eyvah, ayağı çarşafa, —şey yani peştemala— dolaştı!. Nihat Erim pehlivan yetişti. Şemsüddin pehlivanı kaldırıyorlar, kaldırıyorlar. Hayır, kalkmıyor, kalkmıyor. Gürültüleri duyuyorsunuz dinleyicilerim. Halk, yerinden kalkması için tezahürat yapıyor.

(Seyirci gürültüleri) Hadi, hadi kallk! (Hep bir ağızdan, makamla) Şem-si, Şemm-si, Şem şem Şemsi -, Şem-si..

Sayın dinleyiciler, Şemsüddin pehlivan. «Kalkmam da kalkamam, yerimden bir yere kımıldanamam!» diyormuş. Şemsüddin pehlivana halat attılar. Çekiyorlar, çekiyorlar, işte kalktı. Alkışları duyuyorsunuz. Fuat pehlivan da geliyor işte. Üstünde böyle, hani ne derler, kombinezon, hayır hayır şey bornuz var. Fuat pehlivan, kırıta kırıta mindere çıktı.

Sayın dinleyiciler, son haberlere göre, Şemsüddin pehlivanla Fuat pehlivan bu akşam danışıklı döğüş yapacaklardır. Fakat iki pehlivan da bu dedikoduyu tekzip etmişlerdir. Fuat pehlivanın ağzında sigarası var. Şimdi hakem muayene ediyor. Bu muayene usûldendir efendim, şimdi tırnaklarına bakıyor. Şemsüddin pehlivan muayene olmak istemiyor. Zorluyorlar... Nihayet razı ettiler.

Efendim sebebi varmış. Şemsttin pelvanın tırnakları uzunmuş, kesiyorlar efendim, kesiyorlar, kesiyorlar. Şimdi duyuyormusunuz, halk tezahürat yapıyor. Şem-si, Şemm-si Şem-si, Şem şem şemm-si... Gonnk! İşte İşte gonk vurdu, el sıkıştılar. Amman güzel bir el ense çekti Fuat pelvân... Kapıştılar. Maç çok sıkı devam ediyor. Bir elen-

se daha, aman, güzeeell! Fuat pelvân, bir kafa kolla Şemsi pelvânı altına aldı. Tuuu, bir ali cengiz oyununa geldi, Şemsi üstte Fuat altta, Fuat pelvân köprüye geldi, Şemsi bastırıyor, bastırıyor, Fuat dayanıyor, dayanıyor da...ya...nıyor, da ...... yaa...nı...yor! Tek omzu minderde... Fakat müthiş bir çeviklikle sıçradı. Ayaktalar, itişiyorlar, güreş pek heycanlı oluyor efendim. Önüme telgraflar yığıldı. En son alınan haberlere göre, Posta Telgraf, Telefon idaresi, bu gece, bir senelik bütün zararlarını kapatmıştır. İtişiyorlar, yine itişiyorlar, Fuat pelvan saldırıyor, hakem Şemsettine kaçak güreştiği için bir ihtar verdi. Fuat pelvân kol kaptı, sürüyor, minder dışına çıktılar. Şemseddin pelvân bağırıyor. Efendim, Fuat pelvân'ın cıgarası ensesini yakmış. Gonk vurdu. birinci devre bitti.

İKİNCİ DEVRE

Şimdi hakemin kararını bekliyoruz. Gelen tegrafları okuyorrum. Beyoğlundan Selma, kendisine münasip bir kısmet arıyor. Ankaradan Hilmi Uran, Şemsettin pelvâna çelme takmasını tavsiye ediyor.

İkinci devre başladı. Birinci devrede Şemsettin pelvân galipti. Kaçması kolay olsun diye ayakta güreşi tercih etti. Sıkı bir güreş... aman, enfesss bir kol kaptı Fuat, yerdeler. Fuat Şemsinin göbeğine oturdu. Müthiş bir enerji ile gine kalktı, Şemsi. Aman yine Fuat saldırıyor; Şemsiyi bir kaz kanadına aldı. Kazık oyunu, bıravali çekti. oyundan oyuna geçiyorlar. Heycandan affedersiniz şeyim geldi. Şemsi yi altına aldı, Şimdi çeviriyor, sarmaya aldı, sarmayı boşaltıyor. Şemsi sıkıya geldi, Güzzzel, Fuat bir bel kündesi Şeyi yırtıldı. Şimdi dikiyorlar.

Güreş yine başladı. Enfes bir saltoya aldı Fuat, eyvah, az kaldı kendi oyunu ile gidiyordu. Şemsi şişmişe benziyor, nefes nefese.. Şemsi puvan toplamak için saldırıyor, ısırdı, fakat Fuat pehlivanın sigarası ağzında kaldı. Fuat pehlivan güzel bir şütle hasmının sırtı yere geldi. Fakat hakem minderi çektiğinden, tuş minder dışında olmakla kabul edilmedi.

Şimdiye kadar maçın bitmesi lâzımdı. fakat hakem saati geri ı ldı.

Pehlivanlar yenişemediklerinden üçüncü devre üç dakika. İkisi de soluyor. Şemsi pehlivana, hortumla hava veriyorlar, şişti, şişti.. kapıştılar... Şemsi pehlivan, arslanlar gibi... kaçıyor. Yerdeler. Bel sarması. Çift kol, künde, kazık, kaz kanadı... Oyundan oyuna geçiyorlar. Şemsi pehlivan yine köprüde.. dayanıyor... Fuat bastırıyor, Şemsi dayanıyor.. Tamam! Şemsi pehlivanın iki omuzu da mindere yapıştı.

Hakemlerin kararı ve resmi tebliğ ile Şemsi pehlivan galip ilân edildi.

Geleceki sayıda neler var

★ **Millî Eğitim Bakanının mektebe başlama merasimi,**

★ **Ulus gazetesinde hakkımızda çikan bir yazı dolayısile ağzının payı!**

★ **Niğde valisi ile röportaj.**

Ninni

Çocuklara söylenen ninni makamında okunacaktır:
Celâl Bayar, Şemsüddin Günaltaya söyler:

Dandini dandini danâdan
Bir ay doğmuş anadan
Bağışlasın yaradan
Hadi çekil oradan!..
Uyusun da büyüsün ninni
Tıpış tıpış yürüsün Şemsiii.

Şemsüddin, Celâle söyler:

Dandini dandini das dana
Ahmede, Mehmede, Hasana
Muhalifler girmiş bostana
Ne sana kaldı, ne banaaa
Uyusun da büyüsün ninni

Celâl, Şemsüddine söyler:

Damda karga gak dedi
Kalk Şemsi'ye bak dedi
Koltuk ona verilmiş
Babadan miras hak dedi
Uyusun da büyüsün ninni
Koltuğundan yürüsün ninniii..

Şemsüddin, Celâle söyler:

Parti parti uludur
Kasamız mangır doludur.
Yolumuz koltuk yoludur.
Hepsi parti kuluduuuuur.
Gel dadısı gel gel gel
Uyudu Celâlim niniii.

Celâl Şemsüddine söyler:

Dandini oğlum don ister
Truman'dan don ister
Pastiskayı beğenmez
İlle naylon don ister)
Gel lalası gel gel gel
Uyuttum Şemsi'yi ninniii.

Şemsi, Celâle söyler:

Abadi oğlum abadi
Koltuk bana yaradı
Sana Celâl yaramaz
Çekil ordan haydiii..
Eee eee ee e..

Hür Fikirleri Yayma mı? Geç efendim, geç...

Gazetelerde bir ilân gördüm: Hür Fikirleri Yayma Cemiyeti, cemiyet binasında «Din ile Devlet ayrımı.» konusunda, tartışmalı bir konferans verecekmiş Ahmet Emin Yalman da, verilecek olan bu konferans hakkında bir baş makale yazdı. Faydalanırız ümidi ile, kalktık, konferansa gittik. Cemiyet binasının kapısında bir otomobil var ama, yanında Göring halt etmiş. Otomobilin burnuna takılı nişanlar, madalyalar, beş azılı nazi şefinin göğsündekinden daha çok!.

Daha kapıda otomobil insanı korkutuyor ama, bu kadar zahmet edip, faydalanmamız için konferans tertip etmişler, eh işimizi gücümüzü de bırakıp geldik, dönüp gitmek olmaz a! İki arkadaş içeri girdik. Bir salon.. Sandalyeler. Gözüme ilk Ali Fuat Başgil'in taze yüzü, ak saçları çarptı. Kimbilir, bu tartışmalı konferanstan ne istifadeler edeceğim, ümidi ile bir sandalyeye oturdum. Benimle gelen arkadaş, görünürlerde yok. Salonun kapısında kaldı. Her halde bir arkadaşına rastladı!.

Ne o, ne oluyor? Herkes bana bir acayip acayip bakıyor ki... Üstümü başımı yokladım, olur a, birisi muziplik olsun diye, arkama ip yahut kâğıt takmıştır. Ama öyle şey yok. Pantalonumun düğmelerine baktım, düğmeli.. Acaba niye bana öyle bir acayip acayip bakıyorlar. Yanıma bir genç sokuldu.

— Siz nesiniz?.

— Kim, ben mi? Şey, bir Beni-Âdem!..

— Cemiyette üye misiniz?.

— Yooo!

— Konferans yalnız Cemiyet üyelerine de..

— Yaaa!.. Öyle ise kalkalım.. İyi ama,, gazeteye ilân etmişsiniz. İlânınızda üye lâfı yok!. Meselâ Büyükadada oturan biri bu ilânınızı okusa, sizi sahiden hür fikirli sansa da, işini gücünü bırakıp, konferansınıza gelse, böyle ardına baka baka geri mi gidecek!.

Benim arkadaşı daha kapıda çevirmişler. Ayol burası Hür Fikirler Cemiyeti miii, Mason hücres mi, yoksa Halk Partisinin gizli kurultayı mi?!.

Hür fikirler mi?.

Geç efendim, onu sen bir kalem, hangi hür fikir a iki gözüm!.

Nihat Erim Şal Kuşandı

Ustasını geçen Çırak

Hıdırellez gelince, eski lonca âdetlerine göre, «peştemal kuşanma» törenleri yapılırdı. Bu törende her meslek erbabı gezinti yerlerine gider, ziyafetler verilir, oyunlar oynanır ve o meslekte yetişen çıraklar kalfa, kalfalar da törenle peştemal kuşanır usta olurlardı. Böyle peştemal kuşananlara meslektaşları, hemen orada aralarında para toplarlar ve sermaye yaparlardı.

Şemsüddin Günaltay yetiştiımesi Nihat Erim'i usta çıkarıyordu. Çırpıcıda çadırlar kuruldu. Şemsüddin'in otağı kuruldu, etli pilâvlar, kuzu kebapları, helvalar pişirildi.

Saz, söz ehli, musiki erbabı, âhenk icrasına başladı.

Yenip, içildikten sonra, Şemsüddin usta, yetiştirmesi Nihat'a peştemal yerine, «Ona şâl gerektir» diye şal kuşanması yapıldı.

Çırak Nihat Erim'in mesleğinde yaptığı marifetler, seyircilere gösterilirken, bir yandan yiğitbaşı gülbânk çekiyordu:

— Parti, parti, tektir parti, hûû, pirimiz, üstadımız Şemsüddin aşkına ve gelip geçen Hasan Saka, Recep Peker, Saraçoğlu ervahına aşk ile hûûû diyelim, hûûû!

Semsüddin usta, çırağı Nihadı elinden tutup,, kehyâ önüne getirdi. Nihat diz çöktü, kehya çırağın omuzuna elini koyarak okumağa başladı:

— Metin ol, düşünme derin, bak aldırır mı hiç Şemsüddin pederin, elini eteğini temiz tut, haram yeme, helâl yut, koymadığın mala el uzatma, amma oy pusulası oldu mu fazla uzatma, yürrrüüü Nihat tontonum, parti destgîrin ola!

Şemsüddin elindeki hürriyet şalını kâhyaya verdi. Kehya peştemalı Nihad'ın beline doladıktan sonra kulağına mesleğin sırlarını söyledi. Nihat, şal üstünde, peştemal belinde kırıta kırıta eski ustalarını etekledi, ellerini öptü ve okumağa başladı:

«Her seherde besmeleyle açılır dükkânımız, Hazreti Şemsüddin'dir pîrimiz üstadımız.

Kap kaçanın, vur vuranın, gönlü hoş ola yar-u ağyarın»

Bir yandan davul ;alıyordu:

«Dan dana da dan, dana da dan dan»

Şemsüddin Nihad'ın kulağına:

— Ar dünyası değil, oğlum Nihat; kâr dünyasıdır, dedi.

Kâhya, Şemsüddin Usta'ya:

— Mâşallah, Nihat seni geçecek, dedi.

Usta da şu cevabı verdi:

— Boynuz sonradan çıkar ama kulağı geçer.

ESKİ SAYILARIMIZ

Geçmiş sayılarımızı 10 kuruşluk posta pulu karşılığında idarehanemizden isterseniz, adresinize gönderilir.

Büyük Demokratlar

Ali Fuat Cebesoy

Öyle görülüyor ki, seçimlerde Meclisin çoğunluğunu alacağını sanan Demokrat Parti, kendisine bir Cumhurbaşkanı namzedi aradı. Arayan bulur, Demokratlar da bula bula, galiba Ali Fuat Cebesoyu buldular.

Bu nasıl iştir, nasıl muhafet partisidir, akıl sır ermiyor. O Ali Fuad Paşa Hazretleri ki, bunca yıldır Meclis Başkanlığı yaptı, Bakanlık yaptı, Halk Partisi kadrosu içinde en ileri yerleri tuttu.

Bir gün bir de baktık, Paşa Hazretleri, Partisinden istifayı basmış!!

«İstifa sebebini anlatacağım!» dedi, günlerce merakla bekledik. Nihayet doğura doğura dağ fare doğurdu. Meğer istifa etmesinin sebebi, istifa etmiş olması imiş! Şimdi de Demokrat Partiye giren ve listesinde yer alan Paşa (gayelerimiz, düşüncelerimiz bir olduğuna göre, artık müstakil kalamazdım!» diyor. Bu ne menem iştir, nasıl partidir, nasıl muhalefettir?.

Gömlek değiştirir gibi; nasıl ne çabuk, gözle kaş arasında gaye birliği, gaye ikiliği oluverir

Bütün bu partiler, bütün bu adamlar bana Amerikan fabrikalarının mallarını hatırlatıyor. Meselâ bakarsın aynı fabrika sürüm olun diye, çeşit çeşit isimlerle otomobil, buz dolabı, radyo çıkarır. Ahali bunların isimlerine aldanır, başka mal sanır alır, İşte bizimkiler de öyle. Ayol bunlar hep aynı fabrikanın malları, satış olsun diye marka değiştiriyorlar.

İ. E. T. T. U. Md. lüğünden tebliğ

İstanbul Elektrik santralinin bahçesinde yapılan park şerefine, İstanbul Elektrik, Tramvay, Tünel Umum Müdürü Kemâl Baybora bir ziyafet vermişti.

İstanbul Valisinin, bu ziyafetin doğru olmadığını söylemesi üzerine, Kemâl Baybora, Amerikadan gelen bir uzman şerefine ikinci bir ziyafet daha vermiştir.

Elektrik santrali parkına katmerli karanfil dikilmesi şerefine üçüncü ziyafet, çiçeklerin sulanması şerefine dördüncü, Fatih — Harbiye tramvayının dün kazasız belâsız iki sefer yapması şerefine beşinci, 16 numaralı otobüsün boyanması şerefine altıncı ziyafet verileceği, Umum Müdürlüğümüz taraf ndan tebliğ olunur.

Markopaşa

Meselesi

No: 4

Yazan: **AZİZ NESİN**

İLK TEVKİF

Gazeteye hemen her gün iki üç korkutma mektubu geliyordu. Hatta telgraflar geliyordu ki, bunların bir kısmını bir münasebetle mahkemede de gösterdik. İçlerinde; sehpa, tabanca, pıçak resimleri olan bu mektuplarda öldürecek - lerinden, asıp biçmelerden lâf ediyoslardı.

15 Aralık 1946 günü matbaaya bir kaç arkadaş geldi. Ertesi günü aleyhimize miting yapacaklarını, idarehaneyi kırıp geçireceklerini haber verdiler. Bunlar olmıyan şeyler değildi. Emniyet Müdürlüğüne, Valiye vaziyeti bildiren, emniyet tertibatı almaları için bir dilekçe verdik.

Arkadaşlar, idarehanede bulunmamın doğru olmadığını söylüyorlardı. Fakat gazetenin zamanında çıkması için de idarehaneden ayrılmama imkân yoktu.

15 Aralık 946 akşamı yine arkadaşlar evlerine gitmişlerdi. Ben idarehanede, matbaadan gelen gazeteleri, kırıp sayıyordum. Ertesi sabah miting yapacaklarını haber aldığımız için, işimi bitirip erkenden gitmek istiyordum. Fakat o sayıda gazete 25 bine yükselmiş olduğu için, kırıp sayması kolay kolay bitmiyordu. Bir gece evvelinden de uykusuzdum. Gazeteleri sayarken, başım düşüyor, uyuya kalıyordum. Uyumamak için, su içiyor, yüzümü yıkıyor, yine işime devam ediyordum.

Saat tam 4,5 olmuştu, yani 16 Aralık 946 günü, sabahın saat 4,30 u. Nerdeyse, bayi gelip, gazeteleri alacaktı.

BASKIN

Sokakta bir gürültü oldu. Koşuşma sesleri geldi. Pencereden baktım. Daha gün ışımamıştı. Lüküs lâmbasının ışığında, yirmi otuz adamın han kapısına doğru koşuştuklarını gördüm. Ve o anda şöyle düşündüm: Her halde mitingi çok erken saatte yapıyorlardı ki, gazete hiç piyasaya çıkmasın. Koca handa, en üst katta «Associated Press» ajansının adamı, han kapıcısı bir de ben vardım. İlk işim gazeteleri yırttırmamak, korumak oldu. Gazeteleri oraya buraya saklarken, hanın kapısı günbür gümbür vurulmaya başladı. Ben bu gelenleri, Tan Matbaasına yaptıkları gibi, kırıp yıkmaya geliyorlar. sanmıştım. Bu gelenlere:

— Buyrun, oturun, iki dakika beni dinleyin! diye ricada bulunacak, ondan sonra da, Markopaşa'nın gayesini, halka hizmet arzusunu, görüşlerimiz ayrı da olsa, memleket ve millete hizmetten başka bir maksadımız olmadığını, millet ve vatanseverliğin inhisara alınmasının doğru olmayacağını bütün samimiyetimle anlatmaya çalışacaktım. Elbet bunlar da insandı ve beni dinliyecekler, kandırılmış olduklarını anlıyacaklardı. Çünkü daha evvel de, bizim hakkımızda şüpheye düşenler, idarehaneye gelip bizi istintak etmişlerdi. Bunlardan biri iyice hatırımda, anlatayım.

Bir gün idarehanede, arkadaşlarla hep beraber çalışıyorduk. Küt diye kapı açıldı İçeri iri bir delikanlı hışımla girdi. Ne olduğunu şaşırdık. İlk sorusu:

— Kim çıkarıyor bu gazeteyi!

oldu.

Daha cevap vermeğe vakit kalmadan:

— Parayı nereden alıyorsunuz?

diye ikinci suali sordu.

Bu damdan düşer gibi sorulara, arkadaşlar kızdı. Bu adama ağır muamele edeceklerdi. Hemen adamı buyur ettim, oturttum. Bir kahve ısmarladım. Sonra,

— Öğrenmek istediklerinizi lütfen bana sorun! dedim.

Hiç mecbur olmadığım halde, kendisine sermayeyi nerden bulduğumuzu, ne yapmak istediğimizi bir bir anlattım. Gazetemizin kolleksiyonunu getirterek;

— Lûtfen iyice inceleyin, bunun neresinde, aklınıza gelen şüpheleri isbat eder yazı var? dedim.

Adam, yaptığı ilk nezeketsizlikten mahcup, gitti.

Bu sefer de gelenlerle böyle konuşmak istiyordum. Hanın kapısı açılmıştı. Gürr! diye gürültü ile yukarı çıktılar. Gelenler arasında yaşlı başlı adamlar da vardı. İlk anda: «Bu sefer, profesörleri geldiler galiba!» diye düşündüm. Hana girenlerin her biri bir odaya dağıldı. Üç kişi de bizim odaya girdi. İçlerinden biri:

— Kimsin? diye sordu.

O kadar kılıksızdım, sakallı, bitik ve perişandım ki;

— Gazetenin muharririyim, demeye utandım. Meğer onlar beni tanıyorlarmış.

— Soyun! dediler.

Soyundum. Her tarafımı aradılar. Üstümde çıkan defter, not ve kâğıtları bir paket yaptılar. Başları olduğunu sandığım biri:

— Bunu alıp, evine götürün, evini arayın! dedi.

Bu gelenlerin polis olduklarını o zaman anladım. Aynı hanın içinde, parti ve sendikaların da odaları varmış. Ben o zamana kadar bilmiyordum. Diğer polisler, öbür odalara dağılmışlardı.

İki memurun yanında dışarı çıktık. Hafif yağmur yağıyordu. Biri,

— Palton nerede? diye sordu.

Alâettin Hakgüder'in hediye ettiği eski bir pardesüm vardı. Bir gece evvel, onu da, Yusuf Ahıskalı'ya vermiştim. Pardesümün Yusufta olduğunu söyledim. Yusufun matbaası yakındı. Oraya gidip alacaktık. Memurlardan biri öbürüne:

— Yusuf beni tanır, şüphelenmesin, sen al da gel! dedi.

Az sonra gelen memur Yusufu daha evvel götürdüklerini söyleyince, o zaman Yusuf'un çıkardığı «SES» dergisinden ötürü tevkif edildiğimizi sandım. Yusuf Ahıskalı (SES) de, lüzumsuz ve yersiz bir yazı yazmış ısrarlarımıza rağmen bu yazıyı neşretmişti. Aynı sayıda benim de Türk Sosyalistlerini birleşmeğe davet eden bir yazım vardı.

Oradan bir otomobile atlayıp eve geldik. Saat te sekiz sularında idi. Bu saatte çocuklarım her halde kahvaltı ediyorlardı. Çocukları ve kiracıları ürkütmemek için, yanımdaki memura,

— Yalnız biriniz gelseniz nasıl olur. dedim.

— Merak etme, biz kimseyi rahatsız etmeyiz, dedi.

Hakikaten, nezaketle, sessizce evimi aradılar. Bu evimin ilk aranışı idi. Yatakların, şiltelerin içine kadar, her tarafı aradılar.

— Aradığınız ne ise, ben vereyim, zahmet etmeyin, dedim, fakat ne aradıklarını söylemiyorlardı. Yine not, defter ve kitaplarımı bir çuvala koydular. Bir de zabıt tuttular. Karıma ve bana imzalattılar.

Karım ve çocuklarım şaşırmıştı. Giderken, memura sordum:

— Ne zaman döneceğiz nereye gidiyoruz?.

(Devamı var)